

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/7/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3514208010
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3514208010.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, proti žalovaným: 1/ Y. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., M. X. XXX, a 2/ H. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., M. X. XXX, do 30.06.2016 za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných 1/ a /2 Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, Šafárikovo nám. 7, Bratislava, IČO: 42 362 962, o zaplatenie 1.080,87 Eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 7C/29/2015-118 zo dňa 11. decembra 2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovaní 1/ a 2/ nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie výrokom I. nad priznanú sumu 150,22 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 150,22 Eur od 9.9.2008 do zaplatenia žaloba zamietol. Výrokom II. žalovanej 1/ a žalovanému 2/ priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 72,20 % a výrokom III. vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných 1/ a /2 - Všeobecnej ochrane práv spotrebiteľov priznal náhrada trov konania v rozsahu 72,20 %.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd žalovaných zaviazal na zaplatenie sumy 1.080,87 Eur spolu s 8,5% ročným úrokom z omeškania od 09.09.2008 do zaplatenia a na náhradu trov konania. Uviedol, že so žalovanou 1/ uzatvoril dňa 10.04.2007 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8000056662, na základe ktorej žalovanej 1/ poskytol úver vo výške 829,91 Eur. Žalovaná 1/ sa zaviazala úver splatiť v 36 mesačných splátkach vrátane úrokov vo výške 46,11 Eur v termínoch splatnosti dohodnutých v zmluve. Žalovaný 2/ pristúpil k záväzku žalovanej 1/ zo zmluvy ako spoludlžník. Na základe žiadosti žalovanej 1/ sa dohodla so žalobcom na odklade splátok č. 4,5,6 a tieto sa žalovaná 1/ zaviazala splatiť ako splátky č. 37,38,39. Žalovaná 1/ svoju povinnosť splácať úver porušila, nakoľko sa dostala do omeškania s úhradou už pri splátke č. 1. Uviedol, že žalovaní mu do okamžitej splatnosti úveru zaplatili len sumu 532,99 Eur. Keďže žalovaná 1/ porušila svoju povinnosť splácať pôžičku, žalobca vyzval žalovanú k okamžitej úhrade všetkých splátok jednorazovo. Žalovaná 1/ mala zaplatiť sumu vo výške 1.126,97 Eur najneskôr dňa 08.09.2008. Túto sumu zaplatila len čiastočne vo výške 46,10 Eur. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 7C/29/2015-38 zo dňa 27.06.2018 zaviazal žalovaných 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi sumu 150,22 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 9.9.2008 do zaplatenia, a to v 44,- Eur mesačných splátkach, splatných vždy do 20. dňa v mesiaci, pod stratou výhody splátok s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu

plnenia povinnosť ďalšieho žalovaného (výrok I.). Výrokom II. súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol, výrokom III. subjektu Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov náhradu trov konania nepriznal a výrokom IV. rozhodol o náhrade trov konania strán sporu tak, že žalovanému 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací v dôsledku odvolania žalobcu uznesením č.k. 5Co/18/2019-66 zo dňa 10.04.2019 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. a závislom výroku III. a IV. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Krajský súd v Trenčíne vo vyššie uvedenom rozhodnutí uviedol, že súd prvej inštancie výsledky vykonaného dokazovania nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že medzi stranami sporu nedošlo k uzatvoreniu riadnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. že je táto pre nedodržanie písomnej formy neplatná. Krajský súd konštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaní 1/ a 2/ na vopred predpripravenom formulári žalobcu navrhli tomuto uzatvorenie zmluvy o úvere, keď vo formulári vypísali údaje o požadovanom úvere /bod 5. Žiadosti/. Žalobca tento ich návrh v bode 6. Žiadosti akceptoval a to bezvýhradne, keď jeho akceptácia je zhodná s návrhom žalovaných 1/ a 2/ pokiaľ ide o výšku úveru, výšku a počet splátok úveru, poplatkov za utvorenie zmluvy. Účastníci sa tak dojednali na podstatných náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čím medzi nimi došlo podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka k uzatvoreniu písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 497 Obchodného zákonníka v spojení s ustanoveniami zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. V rozhodnutí sa ďalej uvádza, že súd prvej inštancie konal od 01.07.2016 s vedľajším účastníkom naďalej ako s osobitným subjektom, pričom z obsahu súdneho spisu doteraz nemal za preukázané splnenie podmienok pre priznanie postavenia osobitného subjektu v konaní občianskemu združeniu Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov v zmysle § 95 CSP, t.j. potreba ochrany práv strany, súhlas strany, na ochranu práv ktorej má osobitný subjekt vystupovať a rozhodnutie súdu o pribratí osobitného subjektu do konania. Poukázal na to, že vychádzajúc z aplikácie § 470 ods. 2 CSP, zostávajú právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom 01.07.2016 (dňom účinnosti CSP), zachované. Medzi účinnosť oprávneného vstupu vedľajšieho účastníka do občianskeho súdneho konania v období do 30.06.2016 možno zaradiť aj vznik práva vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania v prípade úspechu účastníka konania, na ktorého strane v spore vedľajší účastník vystupoval. Za tejto situácie je potrebné pri meritórnom skončení sporu s ohľadom na jeho výsledok skúmať, či táto osoba nemá právo na ich náhradu do 30.06.2016, a to bez ohľadu na skutočnosť, že medzičasom už postavenie tejto osoby ako vedľajšieho účastníka v spore zaniklo. Krajský súd ako súd druhej inštancie v rozhodnutí tunajšiemu súdu uložil v ďalšom konaní vyvodiť z vykonaného dokazovania nové skutkové zistenia a právne závery ohľadne uzatvorenia zmluvy o úvere medzi stranami a o platnosti takejto zmluvy (súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu), a výsledky doposiaľ vykonaného dokazovania posúdiť podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka s ohľadom na žalobcom v žalobe tvrdené dôvody jeho uplatneného nároku, vo veci opätovne rozhodnúť a v novom rozhodnutí vo veci samej znova rozhodnúť o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

3. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaní 1/ a 2/ na vopred predpripravenom formulári žalobcu navrhli tomuto uzatvorenie zmluvy o úvere, keď vo formulári vypísali údaje o požadovanom úvere (bod 5. Žiadosti). Žalobca tento ich návrh v bode 6. Žiadosti akceptoval a to bezvýhradne, keď jeho akceptácia je zhodná s návrhom žalovaných 1/ a 2/ pokiaľ ide o výšku úveru, výšku a počet splátok úveru, ako aj poplatkov za utvorenie zmluvy. Účastníci sa tak dohodli na podstatných náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čím medzi nimi došlo podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 497 Obchodného zákonníka v spojení s ustanoveniami zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch k uzatvoreniu písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, z jej obsahu nevyplýva, že by žalovaní pri uzatváraní zmluvy konali v rámci predmetu obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a preto sa považujú za spotrebiteľov. Na druhej strane je nepochybné, že veriteľ - žalobca, uzatváral predmetnú zmluvu v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Z tohto dôvodu sa žalobca považuje za dodávateľa. Zo samotnej zmluvy a jej zmluvných dojednaní je zrejmé, že žalovaní nemohli individuálne ovplyvniť ich obsah, boli už vopred pripravené na predtlačnom formulári, lebo sa uzavierali vo viacerých prípadoch pre veľký počet spotrebiteľov. Zmluva o revolvingovom úvere č. 8000056662 uzavretá medzi stranami je ako typ zmluvy upravená v Obchodnom zákonníku. Ustanovenia Obchodného zákonníka však v čase vzniku predmetného právneho vzťahu neobsahovali špeciálne ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, ktoré aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku pôsobia ako lex specialis. Právny vzťah, ktorý vznikol medzi účastníkmi konania z uzavretej zmluvy, súd posúdil ako vzťah podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, tak ako je uvedené vyššie. Predmetom zmluvy je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov zo strany žalobcu žalovaným a záväzok žalovaných vrátiť peňažné prostriedky a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským

úverom. V oznámení veriteľa, ako aj v bode 6. žiadosti je okrem iného uvedená schválená výška úveru, schválená výška revolvingu, úverový limit, ako aj zmluvná odmena za poskytnutie úveru vo výške 829,91 Eur (25.002,- Sk). Strany sporu ako zmluvné strany sa dohodli na mesačných splátkach v termínoch splatnosti dohodnutých v zmluve. Podľa zmluvy bola dohodnutá zmluvná odmena za poskytnutie úveru vo výške 829,91 Eur (25.002,- Sk). Takto dohodnutá zmluvná odmena za poskytnutie úveru, rovnajúca sa výške sumy, ktorá mala byť úverom poskytnutá ((na základe zmluvy mala byť žalovaným zo strany žalobcu poskytnutá suma 829,91 Eur (25.002,- Sk), pričom odmena za poskytnutie úveru bola dohodnutá v rovnakej výške)) sa súdu s ohľadom na dohodnutú splatnosť (36 mesiacov) javila ako neprimeraná, odporujúca dobrým mravom. Postup žalobcu pri uzatváraní predmetnej zmluvy treba považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré je podľa § 39 Občianskeho zákonníka postihnuté absolútnou neplatnosťou. Predmetná zmluva je s poukazom na dohodnutú neprimeranú odmenu teda neplatným právnym úkonom ako celok. Súd poukázal na to, že pri dojednávaní úrokov, resp. odmeny pri úvere koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok, resp. odmenu bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa uspokojí pri úverovej zmluve bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za poskytnutý úver, a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni "zhodnotiť" obvyklým spôsobom. Preto nezodpovedá všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané úroky, resp. odmenu za poskytnutie úveru. Na základe toho má žalobca nárok, s poukazom na § 456 a § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, len na vrátenie skutočne ním poskytnutého úveru vo výške 780,12 Eur. V konaní bolo preukázané výpisom čerpania, splátok a úhrad, že žalovaní uhradili žalobcovi celkovo sumu 629,90 Eur. V danom prípade by mal tak žalobca nárok len na zaplatenie istiny vo výške 150,22 Eur. Na zaplatenie istiny 150,22 Eur spolu s príslušenstvom boli žalovaní zaviazaní rozsudkom tunajšieho súdu rozsudkom č.k. 7C/29/2015-38 zo dňa 27.06.2018, ktorý v uvedenej časti nadobudol právoplatnosť. Z uvedených dôvodov súd nad priznanú sumu 150,22 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 150,22 Eur od 9.9.2008 do zaplatenia žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a to podľa pomeru úspechu vo veci. Žalobca bol v konaní úspešný v 13,90% a žalovaní 1/ a 2/ boli v konaní úspešní v 86,10 % (žalovaná suma 1.080,87 Eur a priznaná suma 150,22 Eur). Žalovaným tak patrí nárok na náhradu trov konania vo výške 72,20 %. S poukazom na uvedené súd priznal nárok na náhradu trov konania i vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných - občianskemu združeniu Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, a to v rozsahu 72,20 %. Súd pritom poukazuje na § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého zostávajú právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom 01.07.2016 (dňom účinnosti CSP), zachované. Medzi účinnosť oprávneného vstupu vedľajšieho účastníka do občianskeho súdneho konania v období do 30.06.2016 možno zaradiť aj vznik práva vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania v prípade úspechu účastníka konania, na ktorého strane v spore vedľajší účastník vystupoval.

4. Proti tomuto rozsudku, podal včas odvolanie žalobca, v ktorom namietal, že závery súdu prvej inštancie sú formulované len vo všeobecnej a neurčitej rovine. Z rozsudku nevyplýva, že by v rámci dokazovania pred súdom boli vykonané dôkazy, na základe ktorých by súd mohol dospieť k takým skutkovým a právnym záverom, ktoré mali byť dôvodom súdneho rozhodnutia. Súd svoje rozhodnutie pritom odôvodňuje neplatnosťou právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi, no v rámci konania a výsledkov dokazovania neboli pred súdom preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by takýto záver umožňovali. Dobré mravy sú všeobecne v súdnej praxi chápané ako pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku (m.m. uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 55/2011). Avšak práve na základe svojej vlastnosti ako právne neurčitého pojmu by v každom jednotlivom prípade mali byť vysvetlené tak, aby bolo zrejmé, čo tvorí ich obsah a teda v čom konštatovaný rozpor s dobrými mravmi vlastne bude spočívať. Právne neurčité pojmy sú podľa právnej teórie (napríklad HART, H. L. A.: Pojem práva. Praha : Prostor, 2004, s. 132., rovnako aj SOBEK, T.: Argumenty teórie práva. Praha : Ústav štátu a práva, 2008, s. 78 - 81) dôsledkom toho, že právny jazyk a právne normy používajú pojmy, ktorých rozsah (teda súhrn prípadov, resp. prvkov, ktoré pojem pokrýva) nie je presne vymedzený. V prípade „dobrých mravov“ zákon neustanovuje, z akých hľadísk má súd síce vychádzať, čo však súvisí ale len s tým, že sa majú zväžiť a vziať do úvahy všetky okolnosti prípadu, teda skutkové a aj právne. To napádaný rozsudok nespĺňa. Nedostatočné odôvodnenie v tomto prípade tak vo svojej podstate neumožňuje zistiť nielen to, čo súd za obsah pojmu „dobré mravy“ považoval a z čoho ho ustálil, ale napríklad ani to, či jeho záver o rozpore s dobrými mravmi nie je založený na takých úvahách, v súvislosti s ktorými boli neprípustne posúdené príkaz, možnosť alebo zákaz vyplývajúce zo zákona ako dôvod (súčasť) rozporu s dobrými mravmi. V súvislosti so závermi súdu prvej inštancie poukázal na to, že súd prvej inštancie nezohľadnil

žiadnu skutočnosť týkajúcu sa zmluvnej odmeny za úver, teda na aké obdobie sa úver poskytuje (od toho závisí aj výška zmluvnej odmeny), miera zabezpečenia a pod. Napádaný rozsudok zároveň nespĺňa základné požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia tak, ako ich definuje ustanovenie § 220 CSP. Namietal aj rozhodnutie o náhrade trov konania, teda výroky II. a III., nakoľko pôvodným rozsudkom zo dňa 27.06. 2018, č.k. 7C/29/2015 - 378 súd ani žalovaným a ani vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných náhradu trov konania nepriznal. Proti uvedeným výrokom nepodali odvolanie ani žalovaní a ani vedľajší účastníci. V konaní o opravnom prostriedku a v ďalšom konaní nemôže byť rozhodnuté nepriaznivejšie pre stranu, ktorá opravný prostriedok uplatnila. Na základe článku 16 ods. 3 CSP nie je prípustné rozhodnutie priznávajúce žalovaným vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných nárok k náhrade trov konania, pretože takéto oprávnenie im ani skorší rozsudok nepriznával, a proti skoršiemu rozsudku odvolanie nepodali. Navrhoval, aby odvolací súd zmenil napádaný rozsudok a žalobe vyhovel aj ohľadne časti, v ktorej ju súd prvej inštancie zamietol a súčasne žalobcovi priznal právo k náhrade trov konania v rozsahu 100 %.

5. Písomné vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

6. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v konečnom dôsledku potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, i keď z časti z iných dôvodov ako urobil súd prvej inštancie.

7. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd žalovaných zaviazal na zaplatenie sumy 1.080,87 Eur spolu s 8,5% ročným úrokom z omeškania od 09.09.2008 do zaplatenia a na náhradu trov konania. Uviedol, že so žalovanou 1/ uzatvoril dňa 10.04.2007 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8000056662, na základe ktorej žalovanej 1/ poskytol úver vo výške 829,91 Eur. Žalovaná 1/ sa zaviazala úver splatiť v 36 mesačných splátkach vrátane úrokov vo výške 46,11 Eur v termínoch splatnosti dohodnutých v zmluve. Žalovaný 2/ pristúpil k záväzku žalovanej 1/ zo zmluvy ako spoludlžník. Na základe žiadosti žalovanej 1/ sa dohodla so žalobcom na odklade splátok č. 4,5,6 a tieto sa žalovaná 1/ zaviazala splatiť ako splátky č. 37,38,39. Žalovaná 1/ svoju povinnosť splácať úver porušila, nakoľko sa dostala do omeškania s úhradou už pri splátke č. 1. Uviedol, že žalovaní mu do okamžitej splatnosti úveru zaplatili len sumu 532,99 Eur. Keďže žalovaná 1/ rade porušila svoju povinnosť splácať pôžičku, žalobca vyzval žalovanú k okamžitej úhrade všetkých splátok jednorazovo. Žalovaná 1/ mala zaplatiť sumu vo výške 1.126,97 Eur najneskôr dňa 08.09.2008. Túto sumu zaplatila len čiastočne vo výške 46,10 Eur.

8. Súd prvej inštancie správne z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaní 1/ a 2/ na vopred predpripravenom formulári žalobcu navrhli tomuto uzatvorenie zmluvy o úvere, keď vo formulári vypísali údaje o požadovanom úvere (bod 5. Žiadosti). Žalobca tento ich návrh v bode 6. Žiadosti akceptoval a to bezvýhradne, keď jeho akceptácia je zhodná s návrhom žalovaných 1/ a 2/ pokiaľ ide o výšku úveru, výšku a počet splátok úveru, ako aj poplatok za utvorenie zmluvy. Účastníci sa tak dohodli na podstatných náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čím medzi nimi došlo podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 497 Obchodného zákonníka v spojení s ustanoveniami zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch k uzatvoreniu písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Správne konštatoval, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, z jej obsahu nevyplyva, že by žalovaní pri uzatváraní zmluvy konali v rámci predmetu obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a preto sa považujú za spotrebiteľov. Na druhej strane je nepochybné, že veriteľ - žalobca, uzatváral predmetnú zmluvu v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Z tohto dôvodu sa žalobca považuje za dodávateľa. Zo samotnej zmluvy a jej zmluvných dojednaní je zrejmé, že žalovaní nemohli individuálne ovplyvniť ich obsah, boli už vopred pripravené na predtlačenom formulári, lebo sa uzavierali vo viacerých prípadoch pre veľký počet spotrebiteľov. Rovnako správne súd prvej inštancie právny vzťah, ktorý vznikol medzi účastníkmi konania z uzavretej zmluvy, posúdil ako vzťah podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, tak ako je uvedené vyššie. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že v oznámení veriteľa, ako aj v bode 6. žiadosti je okrem iného uvedená schválená výška úveru, schválená výška revolvingu, úverový limit, ako aj zmluvná odmena za poskytnutie úveru vo výške 829,91 Eur (25.002,- Sk). Strany sporu ako zmluvné strany sa dohodli na mesačných splátkach v termínoch splatnosti dohodnutých v zmluve. Podľa zmluvy bola dohodnutá zmluvná odmena za poskytnutie úveru vo výške 829,91 Eur (25.002,- Sk). Takto dohodnutá zmluvná odmena za poskytnutie úveru, rovnajúca sa výške sumy, ktorá mala byť úverom poskytnutá ((na základe zmluvy mala byť žalovaným zo strany žalobcu poskytnutá suma 829,91 Eur (25.002,-

Sk), pričom odmena za poskytnutie úveru bola dohodnutá v rovnakej výške)) sa súdu prvej inštancie teda správne aj s ohľadom na dohodnutú splatnosť (36 mesiacov) javila ako neprimeraná, odporujúca dobrým mravom, pretože takáto odmena za poskytnutie úveru, ktorá by mohla plniť funkciu odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov - úroku je aj podľa odvolacieho súdu neprimerane vysoká a je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože predstavuje viac ako 100% z celkovo poskytnutej čiastky a ktorú odplatu si veriteľ ponecháva ihneď k dispozícii. Dohoda o výške úrokov alebo odmeny za poskytnutie úveru i napriek tomu, že výška úrokov alebo odmeny nie je zákonom stanovená a tieto sú predmetom voľného zmluvného dojednaní medzi účastníkmi zmluvného vzťahu, nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. I keď bolo splácanie pôvodne poskytnutého úveru dojednané na dobu troch rokov nie je možné ani podľa odvolacieho súdu akceptovať takúto výšku odmeny, pretože táto predstavuje ročné navýšenie o viac ako 33%, a ktorú odplatu si veriteľ ponecháva ihneď k dispozícii, a ktorá vysoko prevyšuje úrokové sadzby v bankách pri porovnateľných spotrebiteľských úveroch. Teda v tejto časti je záver, ku ktorému dospel súd prvej inštancie správny. Nesprávne však súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná zmluva je s poukazom na dohodnutú neprimeranú odmenu neplatným právnym úkonom ako celok, ale správne mal dospieť k záveru, že účastníkmi dojednaná odmena za poskytnutie úveru - dojednaný úrok z úveru je v rozpore s dobrými mravmi a preto je toto dojednanie neplatné. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže podľa záveru odvolacieho súdu je dojednanie úrokov z úveru neplatné, má žalobca v zmysle zostávajúceho obsahu zmluvy o úvere len nárok na vrátenie skutočne ním poskytnutého úveru vo výške 780,12 Eur. Dokazovaním vykonaným pred súdom prvej inštancie, a to výpisom čerpania, splátok a úhrad, bolo preukázané, že žalovaní uhradili žalobcovi celkove sumu 629,90 Eur. V danom prípade by mal tak žalobca nárok len na zaplatenie istiny vo výške 150,22 Eur. Na zaplatenie istiny 150,22 Eur spolu s príslušenstvom boli žalovaní už zaviazaní rozsudkom súdu prvej inštancie č.k. 7C/29/2015-38 zo dňa 27.06.2018, ktorý v uvedenej časti nadobudol právoplatnosť. Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie v konečnom dôsledku správne žalobu nad priznanú sumu 150,22 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 150,22 Eur od 9.9.2008 do zaplatenia ako nedôvodnú zamietol a rovnako správne rozhodol o nároku na náhradu trov konania.

9. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v konečnom dôsledku potvrdil.

10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešným žalovaným 1/ a 2/ vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobcovi, ktorý úspech v odvolacom konaní nemal. Nakoľko z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovaným vznikli v odvolacom konaní trovy, odvolací súd im nárok na ich náhradu nepriznal (pozri Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. 2. 2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).